

Annie schelde aan en Wouter stak Mientje de hand toe tot afscheid. „Ik kom je afhalen morgen, Mien; ga nu maar mee — het is heusch niet gek.”

„Wat is niet gek?” moest Annie dadelijk weten. De jonge man aarzelde even, voorvoelend, wat komen zou. Stom van 'm, om dat nou te zeggen. Hij legde het geval uit, eenigszins korzelig. Mien duwde de deur open, waarvan het slot geklikt had en trad naar binnen. — Waarom moest dat nu? Waarom konden ze niet gezellig thuis blijven, of dan wèl naar de bioscoop, dat vond ze heerlijk, maar daarna niet naar zoo'n eng café . . . jakkes nee! — Ze bleef aarzelend staan in het smalle portaalje en een schok ging door haar heen toen ze haar zuster hoorde zeggen: „Hè, Mien, wat ben jij een flauw schaap. Inplaats dat je het prettig vindt en aardig, dat Wout je een pleziertje wil aandoen!” Maar voordat Mientje haar protest kon uiten, dat ze het wèl erg aardig vond van Wout, maar dat ze alleen. . . ., ratelde Annie al weer door: „Maar als ik je nou 's chaperonneerde, zou je dan wel willen? Nee, zeg, laten we dat doen, leuk, dan heb ik er ook wat van!” Wouter zweeg, maar Mientje kwam haastig naar buiten met een blij gezichtje. „Hè ja,” zei ze uit den grond van haar hart. Het leek haar een uitkomst. Met An er bij zou het niet zoo griezelig zijn. An was vertrouwd en bekend, en de angst die ze gewoonlijk had voor de scherpe tong van haar zuster, verdween voor het gevoel van veiligheid, dat de aanwezigheid van iemand „van thuis” haar geven zou. „Dan zijn we met ons drieën.” voegde ze er schuchter achter, omdat ze Wouter's gezicht zag betrekken.

„Maar die twee anderen zijn er nog,” zei hij. „We zijn in ieder geval met meer.”

„Ja, maar die ken ik niet,” zei ze heel zachtjes. Wouter verborg zijn teleurstelling in een luiden schaterlach. „Vooruit; dan maar met z'n drieën, bang kindje. Nou, ik kom jullie wel afhalen morgen, half acht. Adie!” Hij draaide zich om en liep weg, met geforceerd-lange passen, quasi-onverschillig zwaaiend met zijn stok. Annie oogde hem na, terwijl Mientje langzaam de trap opliep.

— Knap figuur heeft-ie, — zei An in zichzelf. — Leuk type wel. Hij vond het niet zoo bar, dat ik mee wou, maar dat kan me niet schelen. En ik doe d'r Mien een plezier mee. —

In de huiskamer waren haar moeder en oudste zuster bezig de tafel te dekken voor het middagmaal. Mientje stond lusteloos bij het raam — ze had nog niets verteld van het uitgangetje. An viel met de deur in huis: „We gaan naar de bios,” kondigde ze aan, „Wouter heeft Mien en mij gevraagd en er gaan nog een paar kennissen van Wout mee.”

„Zoo,” zei de moeder, „dat is rejaal van 'm.”

„Vind je het niet leuk, Mien?” vorschte Bertha, die onraad vermoedde;